

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka ve věci

žalobce: **Národní síť venkovských komunitních škol, z. s.**
sídlem Dolní Bory 161
zastoupen Ing. Tomášem Goláněm, daňovým poradcem
sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19.4.2016, č.j. 17454/16/5000-10470-700290 a č.j. 17455/16/5000-10470-700290,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2016, č.j. 17454/16/5000-10470-700290, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 8.9.2015,

č.j. 1399089/15/2900-314-709048, a dále zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2016, č.j. 17455/16/5000-10470-700290, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správce daně ze dne 8.9.2015, č.j. 1399084/15/2900-31473-709048.

2. Rozhodnutím ze dne 8.9.2015, č.j. 1399089/15/2900-314-709048, platební výměr č. 226/2015, správce daně podle § 139 a 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), a § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), vyměřil žalobci za porušení rozpočtové kázně odvod do Národního fondu ve výši 444 645 Kč. Částka odvodu byla tvořena přímými náklady ve výši 387 156 Kč a nepřímými náklady ve výši 16 %.
3. Rozhodnutím ze dne 8.9.2015, č.j. 1399084/15/2900-31473-709048, platební výměr č. 225/2015, správce daně podle § 139 a 147 daňového řádu a § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech vyměřil žalobci za porušení rozpočtové kázně odvod do státního rozpočtu
ve
výši
78 467 Kč.

I. Podstata věci

4. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“) poskytlo žalobci na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 06/37/3.1/2012 ze dne 22.6.2012 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“) peněžní prostředky v celkové maximální výši 6 290 632,72 Kč. Finanční prostředky byly poskytnuty v souladu s § 14 zákona o rozpočtových pravidlech na projekt „Pojďme se učit v naší komunitní škole!“, reg. č. CZ.1.07/3.1.00/37.0093, v rámci Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost (dále jen „OPVK“). Realizace projektu byla stanovena na období od 15.6.2012 do 30.10.2013, nejdříve ke dni akceptace rozhodnutí o poskytnutí dotace, přičemž žalobce rozhodnutí o poskytnutí dotace akceptoval dne 2.7.2012.
5. Protokolem ze dne 30.6.2014, č.j. 1254168/14/2900-04706-709048, zahájil správce daně u žalobce kontrolu skutečností rozhodných pro stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně a na základě kontrolních zjištění dospěl k závěru, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň v souvislosti s realizací předmětného projektu při zadávání veřejné zakázky „Dodávka kancelářské techniky“. Podle správce daně byl předmět uvedené veřejné zakázky rozdělen na sedm přímých nákupů, přičemž každý nákup realizovala jiná právnická osoba (žalobce jako příjemce dotace a jednotlivé školy jako partneři projektu) a všichni zadavatelé oslovili stejného dodavatele (Falco computer, s.r.o.). Podle správce daně tvořil předmět veřejné zakázky „Dodávka kancelářské techniky“ jeden funkční celek, věcně, místně, časově i funkčně související, který neměl být rozdělen. Žalovaný závěr správce daně potvrdil.

II. Shrnutí žalobní argumentace

6. Žalobce namítá, že smlouvy na dodávku výpočetní techniky uzavřely samostatně jednotlivé školy a jednalo se tak o několik samostatných zakázek, které sice měly věcnou a časovou souvislost, nicméně nemohly tvořit jeden funkční celek. Jeden funkční celek mohou tvořit pouze nemovité či movité věci, které jsou vzájemně propojeny, vzájemně se svými funkcemi doplňují a ovlivňují a mají jednoho vlastníka. V daném případě se jednalo o samostatnou kancelářskou techniku umístěnou na sedmi zcela odlišných a oddělených

místech, která na těchto místech pracovala samostatně bez toho, aby ovlivňovala, podporovala či doplňovala funkce kancelářské techniky umístěné na místech ostatních. Každá zakázka tak tvořila soubor movitých věcí pouze v rámci místa, kde byla fyzicky umístěna. Podle žalobce nemohou věci tvořit jeden funkční celek, pokud jsou rozděleny místně. Žalobce tento postup zvolil proto, že do předchozích výběrových řízení se přihlásil vždy pouze jeden zájemce; není tedy pravdou, že by tento postup znevýhodňoval ostatní zájemce.

7. Žalobce dále namítá, že zvolený postup aprobovalo i ministerstvo při provedené kontrole, což plyne z protokolu o výsledku veřejnoprávní kontroly ze dne 18.2.2014, č.j. MSMT-29957/2013-3. Žalobce také uvádí, že možnost provést nákupy na jednotlivá místa potvrdila na jeho dotaz zaměstnankyně ministerstva paní P. Žalobce tak postupoval v dobré víře. Žalobce v této souvislosti s odkazem na § 177 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), poukazuje na to, že princip dobré víry se uplatní i v daňovém řízení. Žalovaný institut dobré víry odmítl pro nedůvodnost, čímž se podle žalobce s předmětnou odvolací námitkou nevypořádal. Podle žalobce se tudíž v případě napadených rozhodnutí jedná o překvapivé rozhodnutí. Žalovaný měl proto postupovat podle zásady *in dubio pro mitius* či *in dubio pro reo*. Postup žalovaného je vůči žalobci likvidační a diskriminační, neboť přináší výhody běžným školským zařízením, a dále je v rozporu s veřejným zájmem, do jehož sféry venkovské školství spadá. Zaplacení vyměřené částky znamená praktickou likvidaci žalobce.
8. Svoji argumentaci žalobce rozhojnil v podané replice.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, přičemž setrvává na argumentaci obsažené v odůvodnění napadených rozhodnutí.
11. Žalovaný dále zdůrazňuje, že žalobce se v daném případě nemůže dovolávat principu dobré víry v situaci, kdy souhlasil s podmínkami poskytnutí dotace, které následně porušil. Pokud jde o žalobcem zmiňované legitimní očekávání, o něm lze podle žalovaného v souvislostech popisovaných žalobcem hovořit pouze ve vztahu k praxi správce daně či žalovaného, kteří jsou podle § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech kompetentní vykonávat správu odvodů za porušení rozpočtové kázně; i kdyby jiné správní orgány (Úřad pro ochranu hospodářské soutěže či ministerstvo) porušení rozpočtové kázně neshledaly, nemohla by tato skutečnost založit legitimní očekávání žalobce, že stejně musí rozhodnout také správce daně. Kontrolní zjištění orgánů odlišných od správce daně nemají pro dané řízení povahu předběžné otázky.
12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

14. Soud napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
15. Podstatou sporu je otázka, zda žalobce porušil rozpočtovou kázeň při zadávání veřejné zakázky „Dodávka kancelářské techniky“ v rámci realizace projektu „Pojďme se učit v naší komunitní škole!“.
16. Podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech se pro účely tohoto zákona rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.
17. Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.
18. Z bodu 7.4.3. Příručky pro příjemce finanční podpory z OPVK verze 5 (dále jen „příručka pro příjemce“) plyne, že zadavatel je povinen postupovat tak, aby nedocházelo k dělení předmětu zakázky na menší zakázky s cílem snížit hodnotu zakázky pod stanovené limity pro jednotlivé postupy uvedené v části 7.5, včetně limitu oddělujícího zakázky malého rozsahu a zakázky vyšší hodnoty. S ohledem na tento požadavek je zadavatel povinen vzít v úvahu všechna obdobná, spolu související plnění, která zamýšlí pořídit v průběhu jednoho účetního období, která spolu místně, věcně a časově souvisí, a tato plnění sečíst, a to nejen pro dodržení zákazu dělení, v jehož důsledku by se zadavatel ocitl v mírnějším režimu z pohledu druhů veřejných zakázek stanovených zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), tj. zakázek nadlimitních, podlimitních a malého rozsahu, nýbrž i pro dodržení zákazu dělení, v jehož důsledku by se zadavatel v rámci jednoho druhu veřejných zakázek (tu zakázky malého rozsahu) ocitl v mírnějším režimu z pohledu limitů plynoucích z části 7.5 uvedené příručky.
19. Podle bodu 7.5 písm. B příručky pro příjemce je u zakázek v hodnotě 200 000 Kč až 799 999 Kč stanovena povinnost provést výběrové řízení. Požadavky na průběh výběrového řízení pak plynou z bodu 7.4.4. příručky pro příjemce, podle nich musí být mimo jiné zahájení výběrového řízení uveřejněno veřejně dostupnými prostředky (stránky ministerstva, v tisku, obchodním věstníku, apod.).
20. Mezi účastníky řízení je sporu toliko o právní otázku, zda rozdělení veřejné zakázky „Dodávka kancelářské techniky“ na několik zakázek, kterými komunitní školy realizovaly samostatně jednotlivé nákupy kancelářské techniky (celkem sedm nákupů), každý v hodnotě pod 200 000 Kč, od dodavatele Falco computer, s.r.o. (zpráva o daňové kontrole ze dne 2.9.2015, č.j. 1368393/15/2900-31473-709048 - kontrolní zjištění č. 1 a tabulka č. 9), představuje porušení podmínek poskytnutí dotace. Podle žalovaného měl žalobce provést

na danou zakázku výběrové řízení, jehož realizaci váže příručka pro příjemce na podmínky plynoucí z bodu 7.5 písm. B ve spojení s bodem 7.4.3. příručky.

21. Mezi účastníky řízení přitom není sporu o skutková zjištění týkající se rozdělení předmětu zakázky, ani případně o výklad podmínek plynoucích z rozhodnutí o poskytnutí dotace, které žalobce akceptoval, což vyplývá také z jeho prohlášení coby příjemce dotace podepsaného dne 2.7.2012. Porušení podmínek poskytnutí dotace přitom představuje porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Klíčové pro posouzení důvodnosti žaloby je tedy pouze posouzení toho, zda se v případě souhrnu jednotlivě realizovaných nákupů kancelářské techniky jednalo o jednu veřejnou zakázku či nikoli.
22. Otázka porušení rozpočtové kázně ve vztahu k (ne)dodržení podmínek poskytnutí dotace byla již v minulosti správními soudy opakovaně řešena. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jsou orgány rozhodující o odvodu za porušení rozpočtové kázně v řízení vedeném podle daňového řádu zcela nezávislé na výsledcích kontrol vedených podle jiných právních předpisů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17.7.2014, č.j. 10 As 10/2014-43, či ze dne 25.2.2016, č.j. 7 Afs 13/2016-25) a jsou oprávněny zcela samostatně posoudit otázku dodržení podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace a v této souvislosti i porušení povinností podle ZVZ. V rozsudku ze dne 15.12.2016, č.j. 4 Afs 167/2016-47, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„institut porušení rozpočtové kázně je obsahově širší než institut správního deliktu a závěr jednoho orgánu veřejné moci, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle zákona o veřejných zakázkách, proto není na překážku závěru jiného orgánu veřejné moci, že došlo k porušení rozpočtové kázně. (...) Vzhledem k tomu, že instituty porušení rozpočtové kázně a správního deliktu mají různý obsah, závěr o tom, že nedošlo ke spáchání správního deliktu, bez dalšího neovlivňuje závěr o porušení zákona o veřejných zakázkách, respektive o porušení rozpočtové kázně“*.
23. Není proto případná argumentace žalobce odkazující na dobrou víru a zásadu ochrany legitimního očekávání z toho důvodu, že podle žalobce rozdělení zakázky na jednotlivé subjekty aprobovalo ministerstvo. Součástí správního spisu je sice protokol ze dne 18.3.2014, č.j. MSMT-29957/2013-3, o výsledku veřejnosprávní kontroly č. 106/2013 ve smyslu § 13 odst. 14 zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě, jehož předmětem bylo ověření souladu postupů příjemce dotace s pravidly OPVK, s rozhodnutím o poskytnutím dotace č. 06/37/3.1/2012 a právními předpisy při realizaci projektu reg. č. CZ.1.07/3.1.00/37.0093 „Pojďme se učit v naší komunitní škole“, nicméně závěry ministerstva nemohou mít jakýkoli vliv na postup správce daně a nepředstavují, stejně jako závěry jakéhokoli jiného správního orgánu (např. Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže) ve vztahu k řízení o porušení rozpočtové kázně, vyřešení předběžné otázky (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2009, č.j. 2 Aps 6/2008-86, či ze dne 6. 9. 2017, č.j. 6 Afs 281/2016-86 Sb. NSS 3647/2017). Zdejší soud tedy souhlasí se žalovaným v tom, že závěry ministerstva uvedené v protokolu ze dne 18.3.2014, č.j. MSMT-29957/2013-3, nemohou ovlivnit výsledek kontrolního zjištění správce daně, a tím spíše ne založit dobrou víru žalobce ve správnost svého postupu a legitimní očekávání, že správce daně bude mít na způsob nákupu kancelářské techniky stejný názor jako ministerstvo.
24. Není také v této souvislosti důvodná námitka, že by žalovaný odvolací námitku týkající se dobré víry nevypořádal. Žalovaný jednak uvedl, že správní řád se na předmětné řízení nevztahuje, a dále - a to především jsou úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí

v souladu s výše citovanou judikaturou, neboť žalovaný opakovaně s odkazem na § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech zdůraznil, že kontrola a správa odvodu za porušení rozpočtové kázně je v kompetenci správce daně a nikoli poskytovatele dotace. Podle žalovaného postupuje poskytovatel podle vlastních právních předpisů a provádí jiné správní řízení než správce daně. Správce daně při daňové kontrole vždy vychází z podmínek nastavených poskytovatelem a prověření podmínek, jejichž splnění bylo podmíněno rozhodnutím či smlouvou o poskytnutí dotace, přičemž daňovou kontrolu provádí dle daňového řádu. Takové argumenty představují zcela dostatečnou odpověď na odvolací námitku žalobce.

25. Za této situace je dále nadbytečné, aby se zdejší soud podrobně zabýval žalobní argumentací, zda se § 177 správního řádu uplatní také v daňovém řízení; pokud jde o princip dobré víry, ten prochází celým právním řádem, přičemž v různých obměnách se promítá v řadě právních předpisů – v daňovém řádu lze ve vztahu k zákonnosti a předvídatelnosti rozhodování správce daně nalézt promítnutí tohoto principu například v § 5 daňového řádu; v posuzované věci však žalobci žádná dobrá víra ve správnost jeho postupu, které by se vůči správci daně mohl dovolávat, nevznikla.
26. Co se týká odkazu žalobce na e-mail zaměstnankyně ministerstva ze dne 7.5.2012, tak jedná se o odpověď na dotaz, zda v rámci nákupu výpočetní techniky, kdy má žadatel projektu a každý jeho partner mj. počítač a multifunkční stůl, může každý z nich realizovat vlastní nákup (když dostává své finanční příspěvky), anebo zda je nutné provést výběrové řízení za celý projekt. Z odpovědi zaměstnankyně na předmětný dotaz plyne pouze to, že doporučuje provést výběrové řízení za celý projekt a že nákup je možný i na jednotlivá IČ. Z této odpovědi nelze dovozovat jednak nic závazného, nadto z ní ani nevyplyvá to, co žalobce tvrdí, tj. že nemusel na nákup kancelářské techniky pro jednotlivé komunitní školy dodržet požadavek bodu 7.5 písm. B příručky pro příjemce.
27. V posuzovaném případě předpokládaná hodnota veřejné zakázky „Dodávka kancelářské techniky“ činila 326 662 Kč. Jednalo se tedy podle § 12 odst. 3 ZVZ o veřejnou zakázku malého rozsahu. Žalobce byl přitom povinen při uzavírání smlouvy na tuto veřejnou zakázku postupovat v souladu s pravidly stanovenými příručkou pro příjemce (konkrétně bodem 7.5 písm. B příručky a navazujícím bodem 7.4.4., který stanoví, jak má výběrové řízení probíhat).
28. V této souvislosti zdejší soud uvádí, že i v případě této zakázky se na ni, jak plyne z § 18 odst. 5 ZVZ, vztahují základní zásady zadávání veřejných zakázek. Podle § 6 odst. 1 ZVZ je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Podle § 13 odst. 4 ZVZ je-li veřejná zakázka rozdělena na části, je pro stanovení předpokládané hodnoty rozhodující součet předpokládaných hodnot všech částí veřejné zakázky. Tato pravidla se mimo jiné promítají v bodu 7.4.3. Příručky pro příjemce.
29. Při určení toho, co je v konkrétním případě jedinou veřejnou zakázkou a jaká plnění již představují více samostatných veřejných zakázek, je zapotřebí vycházet z obecného pravidla, racionálně a logicky zdůvodnitelného, podle něhož jde-li o plnění, jež má být ve prospěch zadavatele podle předmětu veřejné zakázky uskutečňováno, svým charakterem totožné či obdobné, pak jde o plnění stejného nebo srovnatelného druhu, a tedy jde o plnění, které je jedinou veřejnou zakázkou. Pravidlo totožnosti či obdobnosti plnění založené na posouzení toho, zda jde o plnění stejného nebo srovnatelného druhu,

vyplývalo z § 67 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „první ZVZ“), který hovořil o peněžitém závazku, který zadavateli ze zadání veřejné zakázky *spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu* vznikl. Následné právní úpravy zadávání veřejných otázek již tuto otázku výslovně neřeší, avšak nelze ze žádného ustanovení pozdějších právních úprav zadávání veřejných zakázek dovozovat, že by za veřejnou zakázku mělo být považováno co do charakteru jiné plnění, než které za ně bylo považováno prvním ZVZ, tedy že by se mělo ohledně této otázky aplikovat jiné pravidlo, než které bylo podáváno z prvního ZVZ. O jedinou veřejnou zakázku se tedy jedná tehdy, pokud plnění, jež v ní byla zahrnuta, jsou plněními svým charakterem vzájemně neodlišujícími se – stejného nebo srovnatelného druhu, tedy co do jejich skutečného obsahu totožnými, obdobnými. Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.6.2007, č.j. 2 Afs 198/2006-69, č. 1896/2009 Sb. NSS (právě ve vztahu k § 67 odst. 1 prvního ZVZ), zadáním jedné veřejné zakázky, spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu, je nutno rozumět i souhrn jednotlivých zadání určitých relativně samostatných plnění, týkají-li se tato zadání plnění spolu úzce souvisejících zejména z hledisek místních, urbanistických, funkčních, časových nebo technologických.

30. Pokud jde o argumenty žalobce, o něž opírá správnost svého postupu při rozdělení plnění na více nákupů, ty spočívají v tom, že jednotlivé smlouvy na dodávku výpočetní techniky uzavřely samostatně jednotlivé školy na různých „technicky nepropojených“ místech, a proto se podle žalobce jednalo o několik samostatných zakázek. Podle žalobce měly tyto nákupy sice věcnou a časovou souvislost, ale netvořily jeden funkční celek, neboť se jednalo o samostatnou kancelářskou techniku umístěnou na sedmi zcela odlišných a oddělených místech, která na těchto místech pracovala samostatně bez toho, aby ovlivňovala, podporovala či doplňovala funkce kancelářské techniky umístěné na místech ostatních. Podle žalobce každá zakázka byla realizována samostatně a tvořila soubor movitých věcí a nákupy neměly ani místní spojitost (byly realizovány v pěti různých krajích).
31. Žalobce ve výše uvedené argumentaci, kterou již uplatnil v řízení před správcem daně a žalovaným, nepředkládá žádné věcné relevantní argumenty, jež by dokládaly natolik specifické skutečnosti týkající se jednotlivě realizovaných nákupů kancelářské techniky jednotlivými komunitními školami z pohledu odlišnosti postupů při realizaci plnění či odlišnosti okruhu dodavatelů, kteří se mohou o realizaci jednotlivých plnění ucházet, popř. z pohledu reálné samostatnosti každého z dílčích plnění pro uspokojení potřeby nákupu kancelářské techniky v rámci jednoho projektu směřujícího k zabezpečení kancelářské techniky pro komunitní školy, jež by pro naplnění zadavatelského záměru jako celku, k němuž se dotační prostředky vázaly, odůvodňovaly rozdělení předmětu poptávky kancelářské techniky v hodnotě 326 662 Kč, a tudíž i nepoužití výběrového řízení dle podmínek rozhodnutí o dotaci (bod 7.5 písm. B příručky pro příjemce). To, že nákupy v rámci projektu realizovaly jednotlivé komunitní školy v různých krajích a že kancelářská technika podle žalobce nebyla „propojena“, samo o sobě není argumentem za situace, kdy jednotlivými nákupy byl realizován jediný společný záměr zabezpečit komunitní školy kancelářskou technikou. Realizace samostatných nákupů tu byla pouze způsobem, kterak jediný společný záměr naplňovat, přičemž teprve jeho celkovým naplněním došlo k realizaci záměru, jenž – jediné jako celek – byl důvodem pro poskytnutí dotačních prostředků.
32. V posuzovaném případě je zřejmá zejména věcná a časová souvislost plnění - komunitní školy měly realizovat po totéž časové období tutéž činnost - a to projekt, k němuž byly

poskytnuty veřejné prostředky mimo jiné na nákup kancelářské techniky (notebook, tiskárna, dataprojektor, plátno, fotoaparát, digitální kamera a „Office Home and Student“ pro každou z komunitních škol). Tato kancelářská technika měla sloužit k realizaci téhož předmětu za shodných podmínek komunitními školami, přitom dotační prostředky se vázaly k tomuto předmětu jako celku. Podmínky i účel využití poskytnutých veřejných prostředků byly pro všechny komunitní školy stejné, respektive ani z podmínek projektu, ani z argumentace žalobce neplyne jakékoli specifikum některé z komunitních škol ve vztahu k realizaci projektu za pomoci nakoupené kancelářské techniky, přičemž z dokumentace obsažené ve správním spisu neplyne ani odlišný předmět každého nákupu. Jediným odlišovacím znakem je tu tedy skutečně toliko místo komunitní školy realizujících projekt – tj. jednalo se o různé partnerské komunitní školy v rámci různých krajů. Tato jednotlivá místa však nejsou ve vztahu k předmětu projektu jakkoli odlišná svým charakterem, jenž by vykazoval jakákoli specifika plnění. Kancelářská technika byla pořízena v rámci projektu, který se vztahoval na celé území České republiky, týkal se obecně vzdělávání ve venkovských oblastech a měl být nutně realizován jednotlivými partnery společně. V daném případě se tedy jednalo o jeden projekt s celostátní působností, jenž byl naplněn až jeho realizací jako celku, a není rozhodující, že kancelářské vybavení mělo být dodáno do různých míst na území České republiky různým subjektům. Pokud spolu zakázky věcně a časově souvisely, skutečnost, že totéž plnění mělo být dodáno na různá místa, nemůže z jednotlivých plnění činit samostatné veřejné zakázky. Místní souvislost má smysl zkoumat tam, kde z výsledku takového zkoumání mohou vyplynout smysluplné výsledky, v posuzovaném případě tomu tak není.

33. Na jednotlivé dílčí nákupy kancelářské techniky za poskytnuté veřejné prostředky je tak třeba nahlížet jako na jedinou veřejnou zakázku, kterou bylo třeba poptávat (jako celek) ve výběrovém řízení za podmínek stanovených v příručce pro příjemce. Argumentuje-li žalobce potřebou zkoumat u jednotlivých plnění jeden funkční celek, jde o argument obecně správný, avšak jedním funkčním celkem, i bez vzájemného „propojení“ kancelářské techniky mezi jednotlivými místy, tu je dodávka kancelářské techniky jako komplex plnění, nutně toliko jako komplex vyhovující podmínkám poskytnutých dotačních prostředků. Existence jediného projektu tu sama o sobě nemusí být podstatná (obecně si lze představit řadu vzájemně nesourodých a relativně samostatných plnění, jež nemají ani věcnou ani časovou návaznost, byť by taková plnění byla hrazena z jednoho dotačního titulu), podstatné je – zjednodušeně řečeno – že k naplnění zadavatelského záměru, k němuž se dotační prostředky vázaly, při věcně zcela totožném plnění došlo až v případě, kdy byly uskutečněny všechny jednotlivé nákupy. Pokud takto na věc žalovaný nahlížel, zdejší soud s ním souhlasí. Námitka žalobce, že zvoleným postupem neporušil podmínky přidělení dotace, tedy není důvodná.
34. Podle rozhodnutí o poskytnutí dotace, dle jehož části IV (sankce a odvody), oddílu 2 (odvod za porušení rozpočtové kázně), bodu 2 písm. b) i., v případě, že se příjemce dopustí porušení rozpočtové kázně závažným porušením povinností stanovených tímto rozhodnutím v části II, bodu 7 nebo se dopustí porušení ustanovení zákona o veřejných zakázkách, mu bude uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 100 % částky dotace použité na financování předmětné zakázky, jedná-li se o zakázku která nepodléhá režimu zákona o veřejných zakázkách a zadavatel neprovedl výběrové řízení na dodavatele, nebo uzavřel smlouvu s dodavatelem, který se neúčastnil výběrového řízení.
35. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí za správní delikt ani trestní sankcí (rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 31.3.2015, č. . 5 As 95/2014-46). Tento názor byl akceptován i Ústavním soudem (usnesení sp. zn. III. ÚS 3796/15 ze dne 30.6.2016). Odvod za porušení rozpočtové kázně tedy nemá povahu sankce za správní delikt. Jde o vrácení prostředků do státního rozpočtu, které byly vynaloženy v rozporu se zákonem. Jeho účel je tedy kompenzační, nikoliv sankční. Proto ani argumentaci, že je stanovený odvod pro žalobce likvidační, nemůže zdejší soud jakkoli zohlednit; žalobce podmínky, jež se vázaly na poskytnutí veřejných prostředků, akceptoval, a byl si vědom, že v případě porušení těchto podmínek bude muset veřejné prostředky vrátit, stejně jako si byl vědom, v jaké výši je bude vracet.

36. Jestliže žalobce namítal, že měl správce daně postupovat podle zásady *in dubio pro mitius* či *in dubio pro reo*, tak z postupu správce daně nevyplývá, že by mu (stejně jako žalovanému) vznikly jakékoli pochybnosti týkající se rozdělení předmětu zakázky na dodávku kancelářské techniky, jež představovalo porušení podmínek poskytnutí dotace. Takové pochybnosti, jak již bylo výše podrobně zdůvodněno, nemohl správce daně dovozovat z toho, že ministerstvo při provedené kontrole uvedené pochybení neshledalo, a tím spíše ani z emailové komunikace žalobce se zaměstnankyní ministerstva, z níž nadto nic závazného a podstatného neplyne.
37. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

38. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – tj. žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. srpna 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu